

Sygn. akt II CKN 226/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 4 marca 1999 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - J. Suchecki

Sędziowie: SN - B. Czech (spraw.)

SN - Z. Świeboda

Protokolant - A. Banasiuk

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 1999 r. na rozprawie,

sprawy ze skargi J. K.

z udziałem Skarbu Państwa - Wojewody [...], Gminy K. i H. K.,

o wznowienie postępowania w sprawie z wniosku Skarbu Państwa- byłego

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej - Wydziału Finansowego w K.,

zakończonych prawomocnym postanowieniem byłego Sądu Powiatowego w S.

z dnia 31 grudnia 1957 r., sygn. akt Ns [...],

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek kasacji J. K.

od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 4 listopada 1997 r., sygn. akt IV Ca [...],

p o s t a n a w i a:

oddalić kasację.-

Sygn. akt II CKN 226/98

U z a s a d n i e

Jest poza sporem, iż b. Sąd Powiatowy w S. postanowieniem z 31.XII.1957 r., sygn. akt Ns [...], stwierdził, że Skarb Państwa nabył przez przedawnienie (zasiedzenie) własność nieruchomości: S., wykaz liczba [...], położonej w S., przy ul. M. nr [...], której właścicielem, wpisanym do księgi wieczystej jest J. K. (art. 34 ust. 1 dekretu z 8.III.1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich, Dz.U. Nr 13, poz. 87).

Skargę J. K. o wznowienie postępowania w powyższej sprawie oddalił Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z 31.I.1997 r., sygn. akt II Ns [...], ustalając, że przedmiotowa nieruchomość była majątkiem opuszczonym w rozumieniu art. 1 ust. 1 powołanego dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich, albowiem rodzina wnioskodawczyni i sama wnioskodawczyni została z niej wysiedlona i zakwaterowana w innym budynku w związku z wojną w bliskości daty wyzwolenia K. (27.I.1945 r.) i do roku 1991, tj. do czasu wniesienia skargi o wznowienie postępowania, nie ubiegała się o odzyskanie nieruchomości. W tej sytuacji - zdaniem Sądu Rejonowego - postanowienie b. Sądu Powiatowego w S. zostało wydane zgodnie z art. 34 ust. 1 lit. a/ powołanego dekretu.

Apelację J. K. od tego postanowienia z 31.I.1997 r. oddalił Sąd Wojewódzki w K. postanowieniem z 4.XI.1997 r., sygn. akt IV Ca [...].

J. K. w kasacji, zarzucając naruszenie:

1. prawa materialnego: art. 1 i 34 dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich oraz art. 172 k.c. przez ich błędne zastosowanie,

2. art. 231 k.p.c. przez bezpodstawne oparcie orzeczenia na domniemaniu faktycznym,

wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uwzględnienie skargi o wznowienie postępowania, ewentualnie - o uchylenie tego

postanowienia oraz postanowienia Sadu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wobec braku szczegółowych środków dowodowych (do przedstawienia których zobowiązana była skarżąca - art. 6 k.c.) sąd władny był poczynić ustalenia posługując się domniemaniami faktycznymi. W szczególności zaś wobec ustalenia, że wykwaterowanie rodziny skarżącej i jej samej (jako dziecka) z przedmiotowej nieruchomości (budynku) nastąpiło przez wojsko radzieckie, upoważniało Sąd do przyjęcia iż nastąpiło to w bliskości daty wyzwolenia K., skoro data taka (27.I.1945 r.) jest znana, a K. sąsiadowały z S. (obecnie jest to dzielnica K.) oraz że nastąpiło to w związku z wojną z lat 1939-1945. Nie został zatem naruszony art. 231 k.p.c.

W poczynionych ustaleniach Sąd przyjął zatem trafnie, że przedmiotowa nieruchomość była opuszczona w rozumieniu art. 1 ust. 1 dekretu z 8.III.1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz.U. Nr 13, poz. 87), a skoro skarżąca i jej rodzina nie odzyskała posiadania tej nieruchomości i nie przerwała biegu terminu z art. 34, ust. 1, lit. a/ tego dekretu, to trafnie zostało orzeczone, iż Skarb Państwa nabył jej własność na podstawie tego przepisu, skoro 10 letni okres potrzebny do „przedawnienia (zasiedzenia)” minął 31.XII.1955 r.

Jeśli idzie o zarzut naruszenia art. 172 k.c., to nie jest on zasadny, albowiem Sąd w ogóle tego przepisu nie stosował i nie miał potrzeby stosować.

Skoro zatem podstawy kasacji okazały się nieusprawiedliwione, a brak nieważności postępowania uwzględnianej z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 393¹² k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).